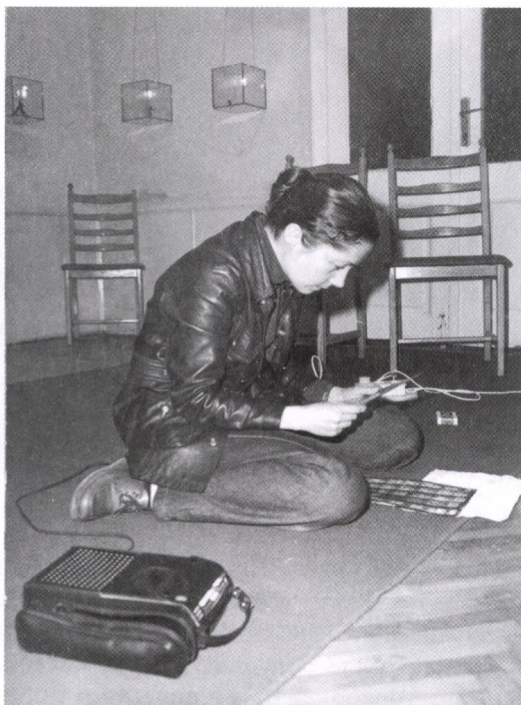

KOREOGRÁFIA SZABADOS GYÖRGY „ESKÜVŐ”-JÉRE

1978-ban kicsi, táncoló szobrokat állítottam ki Budaörsön, a Művelődési Házban. A szobrok üvegcobákban lógtak a falon. A könnyed átlátszósághoz szükségem volt ellensúlyra. Ekkoriban sokat hallgattam Szabados György zenéjét, az *Esküvőt*, amely 1974-ben született. Ez a zene elkapott, és

A koreográfus

A szüzesség eldobása

nem engedett. A régi *Mozgó Világban* (1975–1983) sok fotó jelent meg Szabados György munkásságáról, de a lemez más volt. Népzene, kortárs zene, free jazz élt egyszerre és egymásban. Spontán volt és bonyolult, ami nagyon ritka, nem csak a zenében. Vonzódtam az aszimmetrikus ritmusvilághoz, egyre délebbre és egyre keletebbre nyújtottam csápjai-

mat. Szabados György zenéjében kibékült Kelet és Nyugat. A lemez hátoldalán az elemző társak hiányát emlegeti a zenész életében. Sajnálom, hogy előbb nem ismertem őt.

A koreográfiámat táncoló Kővágó Zsuzsa táncpedagógus hívta el a kiállításomra a zenészt, nézze meg, hogyan koreografál egy szobrász. Sem azelőtt, sem azután nem ter-

A megkötözöttség, a kötelék elfogadása

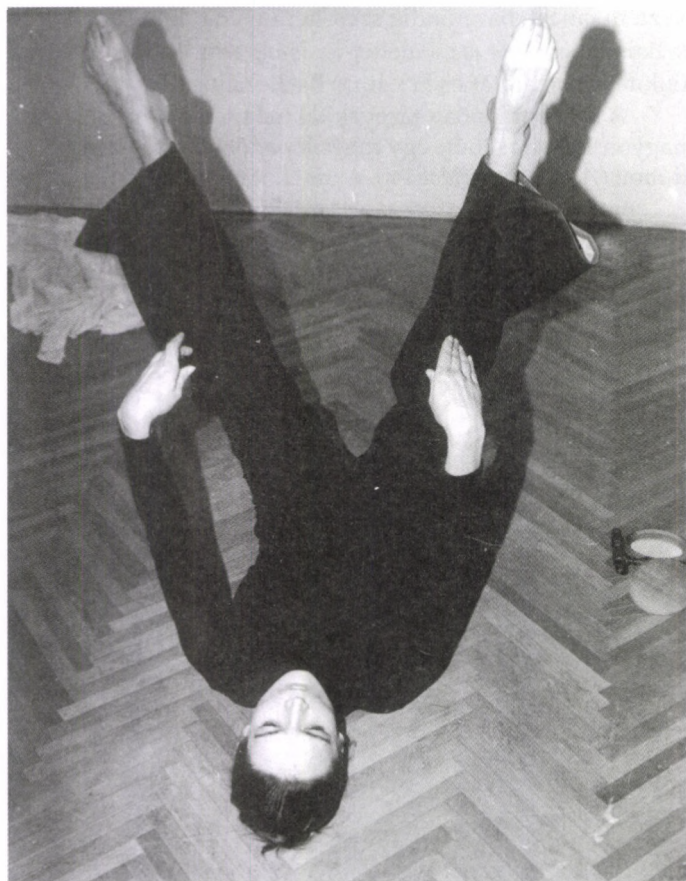
Othongeremtés

veztem táncot, bár mindig szerettem volna. Tanultam klaszszikus baletet és jazzbaletet is, ismertem Isadora Duncan önkifejező akaratát és Eck Imre Bach-vízióját.

A koreográfiában tárgyakkal mozgott a táncos, lassan, nagyon lassan. Kibújt egy fehér lepedőből, amit később eldobott (*A szüzesség eldobása*). Aztán kötéllel játszott (*Megkötö-*

Othonteremtés

Szerelem és szeretkezés

zöttség, a kötelék elfogadása). A képzelt ház terében egy széssel játszott (Otthon teremtése). Ezután a földön fekvé nyújtogatta kezét-lábát ég felé a táncos-menyasszony (Szerelem és szeretkezés). Végül hosszasan nézte magát a tükörben, de nem tetszett neki a kép, ezért elhagyta a tükörképet, és minket is (Búcsú). A zene folyamatosságát a mozgás folyamatossága

kísérte. Az egyik tárggyal való játék villámgyorsan ment át a másik tárggyal táncolásba. A zeneszerző a megnyitó végén csak annyit mondott, hogy tetszett. Nem kívántam többet.

A sors úgy hozta, hogy 1997-ben újra találkoztam Szabados Györggyel, mint egy jövőző Hamvas Béla Szabadegyetem tanárával. Lázár Ervin János színházasdit ját-

Búcsú

szott a tanítványokkal, akik tizenhétévestől hatvanévesig lelkesen tanultak és játszottak. A képzőművészetről én beszéltem, aztán festettünk, rajzoltunk, terveztünk. Szabados György a zenéről és a világról beszélt, majd nagy örömmel következett, mindenféle eszközzel. Jöttek komoly előadók, beszéltek a csillagászatról az ősművészetekig mindenről. Mi megpróbáltunk mindent hétköznapi nyelvre lefordítani, átérezni, megélelni a dolgokat. Szabados György ugyanazokat mondta a zenéről 1997-ben, mint 1978-ban, de gondolom, már 1962-ben is.

A ZENE időtlen, múlt és jövő a jelenben, ősi és avantgárd, nyugati és keleti, szimmetrikus, progresszív és simogató, tudatos és spontán, magyar és nemzetközi egyszerre, keretfeszítő és megbocsátó, boldog és szomorú. Konvenció és epigonizmus nem létezik, csak szabadság!

VÁRNAGY ILDIKÓ